

Prosebná modlitba

Papež v dnešní katechezi zdůraznil, že „prosba, žádost je věc lidská, neboť jako tvorové nejsme nezávislí, nýbrž závisíme na dobrotě Pána Ježíše.“ Pro Františka „je naší útěchou jistota, že On vždy naslouchá našim prosbám a odpovídá na ně jako milující Otec“.

09.12.2020

Dobrý den, drazí bratři a sestry!

Pokračujeme v našich úvahách o modlitbě. Křesťanská modlitba je plně lidská – modlíme se jako lidé, jako to, co jsme – a obsahuje chválu a prosbu. Když totiž Ježíš učil svoje učedníky, jak se modlit, podal jim modlitbu „Otčenáš“, abychom měli k Bohu důvěrně dětinný vztah a adresovali Mu všechny *svoje prosby*.

Prosíme Boha o ty nejvznešenější dary, totiž aby bylo lidem svaté Jeho jméno, nadešla Jeho vláda a uskutečnila se ve světě Jeho vůle k dobru. *Katechismus* poznamenává: „Prosby jsou odstupňovány: nejprve se prosí o Království, pak o to, co je nutné k jeho přijetí a ke spolupráci na jeho příchodu“ (KKC, 2632). V „Otčenáši“ však prosíme také o jednodušší a všednější dary, jako je „vezdejší chléb“, čímž se míní také zdraví, příbytek a práce, tedy každodenní položky, jakož i za eucharistii, nezbytnou pro život v Kristu, a také za odpuštění hříchů, a

tím pokoj v našich vztazích, co je každodenní otázka, protože odpuštění potřebujeme stále. A na závěr prosíme o pomoc v pokušeních a za osvobození od zla.

Žádat, prosit je velice lidské. Slyšme znovu *Katechismus*: „Prosebnou modlitbou vyjadřujeme, že jsme si vědomi svého vztahu k Bohu; jako tvorové nejsme zdrojem své existence, ani pány nad protivenstvími, ani svým posledním cílem, jsme však také hříšníci a jako křesťané víme, že se odvracíme od Otce. Prosba už je návrat k němu“ (*KKC*, 2629).

Když se někdo cítí špatně, protože se dopustil něčeho zlého, zhřešil, přibližuje se Pánu již tím, že se modlí Otče náš. Někdy si můžeme myslet, že nic nepotřebujeme, vystačíme si sami a v životě jsme naprosto soběstační. Ano, občas se něco takového stává. Dříve či později se

tato iluze vytratí. Lidská existence je invokace, která se někdy stává křikem, často zadržovaným. Duše se podobá vyprahlé, bezvodé zemi, jak praví žalm (srov. Žl 63,2). Všichni ve svém životě někdy pocítujeme stesk, samotu. Bible se nestydí ukázat lidství poznamenané nemocí, nespravedlností, zradou přátel či vyhrožováním nepřátel. Někdy se zdá, že se všechno bortí, jako by dosavadní život byl promarněn. A v těchto zdánlivě bezvýchodných situacích, kdy se domněle vše hroutí, existuje jediný nouzový východ, totiž zvolání, prosba: „Pane, pomoz mi!“. Modlitba dává problesknout světlu i v těch nejhustších temnotách: „Pane, pomoz mi!“. Tato slova otevírají cestu a novou pouť.

My, lidské bytosti, sdílíme toto volání o pomoc s celým tvorstvem. Nejsme sami, kdo v tomto bezmezném vesmíru „prosí“: každý zlomek stvoření v sobě má vepsánu touhu po

Bohu. Svatý Pavel to vyjádřil takto:
»Víme přece, že celé tvorstvo
zároveň sténá a spolu trpí až
doposud. A není samo. I my, ačkoliv
už máme první dary Ducha, i my
sami uvnitř naříkáme« (Řím 8,22-24).

To je krásně řečeno. Zní v nás
mnohotvárný nářek stvoření.
Stromy, skály, živí tvorové... všechno
dychtí po dovršení. Tertullián napsal:
„Modlí se všechno stvoření;
dobytčata a šelmy při vstávání
klekají, a když vycházejí ze stájí a
doupat, nelení vzhlednout k
nebesům a po svém rozeznít svůj
hlas. I ptáci, když vzlétají, rozepnou
křídla do tvaru kříže, vznesou se k
nebi a zpívají svou ptačí modlitbu“
(*De oratione*, XXIX). Je to poetický
komentář ke slovům svatého Pavla o
nářku a modlitbě celého stvoření. My
jako jediní se ovšem modlíme
vědomě a víme, že se obracíme k Otci
a navazujeme s ním dialog.

Nemusí nás tedy pohoršovat a nemusíme se ostýchat, cítíme-li potřebu se modlit zvláště v nouzi. Když Ježíš vypráví o jednom nepoctivém muži, který má předkládat účty svému pánu, poznamenává, že si netroufal o nic požádat. Mnozí z nás mají tentýž pocit: stydíme se poprosit, požádat o pomoc, o něco, co by nám pomohlo dojít k cíli, a také si netroufáme prosit Boha, poněvadž to považujeme za nepatřičné. Nestydíme se však modlit: „Pane, potřebuji to“, „Pane, jsem v nesnázích“, „Pomoz mi“!“. Volejme srdcem k Bohu, který je Otcem, a počínejme si tak i ve chvílích štěstí, nejenom za špatných okolností.

Děkujeme Bohu za vše, co nám dal, a nic nepovažujeme za samozřejmé či náležité: všechno je milost. Toto si musíme vštípit: Pán nás ustavičně obdarovává a všechno je milost. Boží milost. Nicméně, nedusme úpěnlivou

prosbu, která v nás vyvstává spontánně. Prosebnou modlitbou přisvědčujeme svým omezením a svojí stvořenosti. Je možné nedobrat se víry v Boha, ale je těžké nevěřit v modlitbu. Ta jednoduše existuje, objevuje se v nás jako zvolání, a všichni máme co do činění s tímto vnitřním hlasem, který se sice může na dlouho odmlčet, ale jednoho dne se probudí a ozve.

Víme, bratři a sestry, že Bůh odpoví. V knize Žalmů neexistuje modlitba, v níž by pozvednutý hlas Žalmisty zůstal nevyslyšen. Bůh pokaždé odpoví – dnes či zítra, takovým či onakým způsobem, avšak pokaždé. Bible to opakuje do nekonečna: Bůh naslouchá křiku těch, kteří Jej snažně prosí. I našim zajímavým prosbám, těm, které uvízly na dně srdce, či těm, které se stydíme vyslovit. Otec nám chce darovat svého Ducha, který oživí každou modlitbu a promění všechno. Bratři a sestry,

modlitba je vždy otázkou trpělivosti, toho, jak obstojíme v čekání.

Nyní prožíváme adventní dobu, která je typickým časem očekávání – očekávání Vánoc. Je patrné, že na ně čekáme, avšak též celý náš život je očekáváním. Rovněž modlitba je neustálým očekáváním, protože víme, že Pán na ni odpoví. Dokonce i smrt se třese, když se modlí křesťan, protože ví, že ten, kdo se modlí, má silnějšího spojence než je ona: Zmrtvýchvstalého Pána. Smrt byla v Kristu již poražena, a přijde den, kdy všechno bude definitivní, a smrt už se nebude posmívat našemu životu a našemu štěstí.

Naučme se prožívat očekávání, očekávat Pána. Pán nás přichází navštívit – nejenom o hlavních svátcích, Vánocích a Velikonocích, ale dennodenně v důvěrnosti našich srdcí, pokud jej očekávají. Pán je blízko, tlučte na naše dveře, abychom

ho nechali vejít. „Obávám se, že Bůh přejde kolem, aniž bych si ho povšimnul“, říkával sv. Augustin. Pán přechází, přichází, tluče. Pokud máš ale uši plné jiného hluku, neuslyšíš Pánovo volání. Bratři a sestry, modlitba spočívá v očekávání.

RadioVaticana.cz / Rome
Reports

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
katecheze-papez-frantisek-modlitba-
prosba/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/katecheze-papez-frantisek-modlitba-prosba/) (05.08.2025)